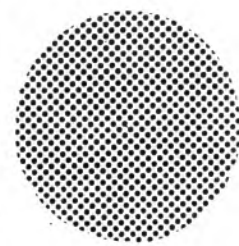

S'Arenal de Mallorca

BOLLETI INFORMATIU N.º 3 JUNY 1981

Preu 50 Ptas.

Editorial

Ecologia, mancomunitat

El Consell General Interinsular, màxim òrgan de govern a les Illes ha donat la raó a les Entitats s'arenaleres que ens oposàrem a la construcció de la Pipe Line per a descarregar petroli. Pareix que aquest projecte ha quedat descartat i amb ell el perill que suposava pel nostre turisme la paulatina contaminació de les nostres aigües o el risc d'una averia que agüés embrutat la mar foragitant el turisme, única font de riquesa de S'Arenal.

Queden ara dues alternatives, descarregar al port i fer arribar el combustible als depòsits de devora Sant Ferriol a través d'una canonada que pot ser terrestre o submarina.

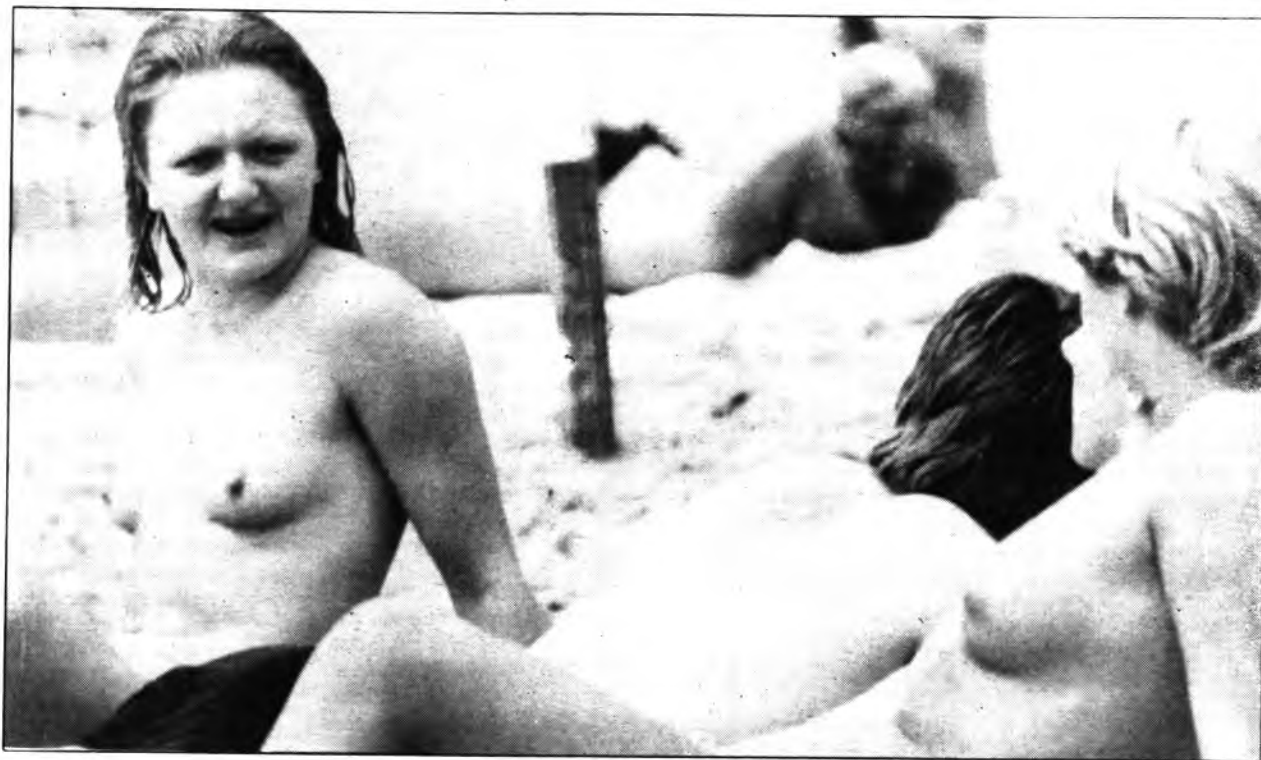
El Batle de Ciutat defensa el projecte de canonada per dins la mar i té les seves raons; una canonada per terra posaria en perill en cas de sabotatge la part artística de Ciutat, l'Almudaina, la Seu... i zones habitades de devers Els Molinar. No som tècnics, però pensam que, si es fa una feina ben feta el perill ha d'ésser mínim. La realitat és que a la Península Ibèrica hi ha oleoductes de centenars de quilòmetres i mai no ha passat res.

Nosaltres pensam que una canonada per dins la mar té el risc de ser rompuda per l'ancora de qualque vaixell o que es produeixin fisures que contaminarien la mar. Per altre banda, una averia a terra és relativament fàcil d'arreglar. Una averia en una canonada dins la mar seria difícil d'arreglar i segons els tècnics ens deixaria sense combustible durant un parell de mesos. Esperem que tot això es resolgui bé i prest. Mallorca necessita petroli i de moment l'únic descarregador de què disposam és a Ciutat.

Un altre problema que ens afecta i afecta als altres municipis banyats per la Badia de Ciutat és el dels transports públics. A la Comarca de Ciutat, s'ha de crear una Àrea Metropolitana, una Mancomunitat o el que sia per tal de regularitzar i adequar a les necessitats de la població tant els transports col·lectius, els autobusos, com dels individuals, els tàxis. Els autobusos han d'adequar els horaris i les freqüències a les necessitats de la població. Amb l'arribada de SALMA aquests horaris i freqüències són prou acceptables, de totes maneres, els veïnats que habiten dins la part de Llucmajor se queixen que els autobusos no arriben fins a ca seva. Una Mancomunitat en matèria de transports col·lectius permetria als autobusos de Ciutat d'entrar dins altres termes municipals sense haver d'encarir el preu del bitllet.

El tema dels taxis no està resolt en absolut. Hem d'esperar que el Consell de Mallorca prengui part en aquest assumpte i el resolgui satisfactoriament en benefici de l'usuari.

Els interessos de la patronal de taxi, o del taxista autònom, els d'un municipi o de l'altre són ben legítims. El que defensen nosaltres no són aquests interessos tanmateix. Són els d'una planificació ben feta de la comarca turística de Ciutat i, els dels usuaris, tant autoctons com forans.

Naturisme

Amb l'arribada de l'estiu, a la nostre platja hem pogut veure les primeres mametes. I, no és guapo això? Els qui ens acostam a la cinquantena recordam aquells temps que els homes s'havien de banyar separats de les dones. Els homes havien de dur uns banyadors fins el coll, les dones també, fins el coll i a més faldilles.

Tot això era imposat pel dictador de torn amb l'ajuda de l'inquisició de torn. Si els tejeros i armadas amb la xusma feixista que els va darrera i els dona suport triu-fassin, sens dubte tornarien a la repressió oscurantista de temps enrera.

Hem pogut llegir aquests darrers dies a la premsa local que un regidor s'olleric d'Aliança Popular va demanar a un Plè de l'ajuntament que es que deia la llei referent a banyarse les dones sense sostenidor. Va afirmar al mateix ple que aniria a la platja, observaria les banyistes i si no duïen sostenidor, les denunciaria. Sobren comentaris... No obstant això, jo voldria dir que el cos humà-sobretot si és de dona jove és d'una bellesa insuperable.

MATEU JOAN FLORIT

Preguntes a "S'Arenal de Mallorca"

Quan tendrem aigua i clavagueres a Ses Cadenes?
Quan es pronunciarà el Club Nautic a favor de la independència municipal de S'Arenal?

Quan serem capaços d'aprovar el Pla Parcial Bellveure?

Quan s'esfaltarà el tros de carrer de devora l'escola?
Quan s'arreglarà la Plaça del Consultori?

Quan ens dirà el senyor rector la missa en català a Ses Cadenes?

Quan s'adonarà la gent que la llengua parlada a València, Catalunya, El Rosselló, Andorra i Mallorca és la mateixa llengua?

Quan tendrem Ajuntament a S'Arenal de Mallorca?
Quan acabaran els colonitzadors de Madrid de pensar en dàrsenes, pantelans i plataformes dins la nostre badia?

Quan s'adonaran els immigrants de les avantatges que suposaran per a ells, —i per noltros— la integració llingüística i cultural a aquesta Mallorca que els ha acollits?

Quan ens posarà el Consell de Mallorca una capa d'aglomerat asfàltic a la carretera Militar?

Quan s'adonarà la gent que una de les millors maneres que tenim ara els s'arenalers de solucionar els nostres problemes és estar dins les Associacions de Veïnats?

Quan s'adonaran els empresaris s'arenalers de la conveniència que hi hagi a la nostre zona una platja acotada per nudistes.

Quan començaran els comerciants de S'Arenal a posar els rètols dels seus establiments en català, a més de les quatre o cinc llengües estrangeres acostumades?

Quan aniran units els distints clubs de futbol de S'Arenal?

Quan ens donaran els nostros polítics l'Estatut d'Autonomia?

Quan hi haurà escoles a bastament per a tots els nins i nines a S'Arenal?

L'any que ve, si Deu Vull!

NOTICIES LOCALS

Més vigilància nocturna

Els robatoris continuan al nostre poble. A mitjan mes de maig uns individus robaren per valor d'un milió de pessetes a la joieria Pejo de Can Pastilla. Mentre un dels lladres destorbava als venedors mercaderia detjant un objecte, l'altre va agafar tres pulseres d'una vitrina i fa fugir.

Molts de comerciants i propietaris de bars de Ca'n Pastilla es queixen de l'onada de robatoris perpetrats durant la nit. Els lladres estavellen els vidres d'entrada amb una pedra o altre objecte contundent, entren dins l'establiment, roben i destrossen... Durant l'hivern hi va haver molta destrossa a S'Arenal, ara ha tocat a Ca'n Pastilla.

Es ben necessària la creació d'un cos de vigilants nocturns i policies de barri que cuidin la seguretat ciutadana del districte VIII que és la nostra zona turística de la part

de Ciutat, també la zona controlada per Lluçmajor necessita més vigilància nocturna.

CLUB D'ESTIU PEL JOVENT

L'Ajuntament de Ciutat té en projecte patrocinar Clubs d'Estiu aquest any 1981, durant els mesos de juliol i agost. La idea del regidor de Joventut Francesc Leza és que els joves de les barriades que ho demanin, organitzin taules rodones, teatre, balls, verbenes etc. durant 10 dies. L'Ajuntament es fa càrrec de les despeses fins a unes 150.000 pts. L'Associació de veïnats serà l'intermediària entre l'Ajuntament i els joves de S'Arenal. L'Associació de veïnats vol demanar a L'Ajuntament de Lluçmajor una subvenció que podria afegir-se a la de L'Ajuntament de Ciutat a fi que aquest Club d'Estiu

fos més lluit.

EL POLIESPORTIU DE LLUCMAJOR

Es comenta molt desfavorablement a S'Arenal l'aprovació d'un pressupost de prop de 40 milions de pessetes destinats a un Poliesportiu a la Ciutat de Lluçmajor. No és que ens sàpiga greu als s'arenalers el que fet que a Lluçmajor tinguin tota casta d'instal·lacions esportives. Es que a S'Arenal no hi ha instal·lacions municipals —El "Camp Antoni Roses" és un camp particular—; als s'arenalers ens sap greu que amb els doblers de S'Arenal es facin millores a Lluçmajor. Recordem que l'Ajuntament de Lluçmajor reculleix el 55 per cent del impostos a S'Arenal i urbanitzacions. Tenim dret a més de la meitat de les millores que es facin dins el terme de Lluçmajor.

Notícies municipals

Els districte vuitè de Ciutat és el nostre. A ell pertanyen Ca'n Pastilla, Es Pillarí i tot el nucli de població al llarg de la platja de S'Arenal fins el torrent dels Jueus, 8.300 persones censades i capacitat per allotjar-ne cent cinquanta mil. Aquest és el districte vuitè que els s'arenalers reivindicam com a part del futur Ajuntament de S'Arenal de Mallorca.

ES PILLARI AIGUA I CLAVAGUERA

Es Pillarí serà dotat d'uns serveis tan elementals avui dia com és ara aigua i clavagueram. Els veïnats pagaran el 50 per cent en concepte de contribucions especials, l'Ajuntament de Ciutat es farà càrrec de la resta. Serà una bona millora i més ara que tendrem aigua bona de l'embassament des Puig Major, aigua que vendrà per la canonada de Son Ferriol.

SES CADENES

La gent de Ses Cadenes també vol aigua corrent. El projecte d'EMAYA fet fa uns quatre anys, anava a agafar l'aigua devora el cine de S'Arenal. Ara la canonada passa per dins Ses Cadenes i s'haurà de modificar aquest projecte. D'aquesta manera serà menys costós, d'altra banda, el precedent del 50 per cent de contribucions especial al Pillarí fa suposar que a Ses Cadenes s'aplicarà el mateix percentatge.

Aquest dies els tècnics d'EMAYA estan rectificant aquest projecte i fan el de clavagures. Es essencial tenir clavagures a Ses Cadenes, de lo contrari els pous negres s'omplirien ràpidament i costarien molt de buidar amb els camions que donen aquest servei.

ESCOLES

Ha entrat en subasta l'edifici per a escola al carrer de devora la benzinera de S'Arenal. Si l'arribam a veure acabada pal·liarà la manca de llocs

escolars que patim. Deim que pal·liarà perquè el projecte és de vuit aules, és a dir, per a 320 alumnes. Avui uns 500 estudiants surten cap a Lluçmajor o Cap a Ciutat perquè no troben plaça a la nostra zona.

Cocktail-Music-Bar

LA BAMBA

Passi unes hores agradables.

Ambent juvenil.

Carrer Amilcar, cantonada Carretera Militar.

RADIO POPULAR

Els dilluns a les 9'30 en Tomeu Sbert informa de S'Arenal.

Els dimarts a les 13'30 en Mateu Joan informa des de S'Arenal.

ES COSA NOSTRA

GUARDERIA INFANTIL

PETITÓ

EL TEUS INFANS

ESTARAN BEN CUIDATS

A LA PLAÇA

REINA MARIA CRISTINA
PERSONAL ESPECIALITAT

TEL. 26 68 15

CAJA DE AHORROS Y MONTE DE PIEDAD DE LAS BALEARES "SA NOSTRA"

Al seu servici a S'Arenal

Tel. 26 17 63 - 26 09 67

c/. Milán, 39

BAR MILITON

Si voleu transpassar
un bar o cafeteria.

Comprar un solar o un tros de terra.

Tracte directe.

Carretera Militar. Teléfon 26 72 13.

NOTICIES LOCALS

La mancomunitat dels taxis és necessària

Cam cada anys amb l'arribada de la temporada turística, el problema dels taxis a la Platja de S'Arenal és actualitat. No fa molt hi hagué vertaderes batalles campals dels taxistes de Lluçmajor contra els taxistes de Ciutat pel dret que pensen tenir i que tenen a carregar al llarg de la nostra Platja.

No vull entrar avui en la polèmica de si hi ha massa taxis a Lluçmajor o massa pocs a Ciutat. Els interessos dels taxistes Calviàners tampoc em preocupen. Són negocis privats molt respectables que, per ser un servei públic, s'han de supeditar a l'interès de la col·lectivitat.

Són el ajuntaments de la Badia amb un representant per un nombre determinat d'usuaris, comptant els turistes que també que són els qui més empen els taxis, supervisats i arbitrats pel Consells de Mallorca, els qui han de dir de quina manera s'ha d'arreglar el problema dels taxis, sigui mancomunitat, sia Aria Metropolitana o altre la manera d'arreglar per a sempre el problema del taxi.

A l'usuari li és igual que el taxi sia blanc o negre o d'altre color. L'usuari vol taxis a bon preu i no vol ésser enganat. Per això és essencial que tots els taxis de la futura

Aria Metropolitana duuguin taxímetre i que no cobrin retorn ni altes coses rares. Lo que marca el taxímetre i res més. Així s'eviten conflictes i discussions a un lloc on són freqüents pel fet que els usuaris del taxi a S'Arenal i rodalies pertanyen a nocions diferents.

Mentrestant, mentre no tinguem aquesta Aria Metropolitana, nosaltres defensarem els drets adquirits des de fa molts d'anys pels taxistes de S'Arenal a carregar al llarg i ample de la nostra platja.

ASSOCIACIÓ DE VEINATS

Notificació

El proper diumenge, dia 7 de juny, es farà a S'Arenal el tradicional homenatge a la gent major. Heus ací els actes d'homenatge:

A les 9,30 els homenatjats es trobaran al Convent de les Monges per prendre el desdèjuni.

A les 10,30 Missa solemne a la Parròquia. Hi assistiran les autoritats.

A les 11,30 es farà un acte festiu al saló d'Actes de la Porciúncula amb

l'actuació dels VALLDEMOSSA i del "GRUP DE DANCES" del Col·legi de les monges. S'acabarà la festa amb l'entrega d'un petit obsequi.

La Caixa d'Estalvis "SA NOSTRA" patrocina aquest homenatge i el Club de joves "Tots junts" l'organitza.

L'homenatge és per a les persones de 70 anys en amunt, residents dins el terme de S'Arenal, Ses Cadenes i Son Verí.

Comentaris sobre la nostre revista

—S'Arenal de Mallorca?... Que vols que et digui! no m'agrada.

—I per què?

—Per què està en mallorquí i no l'entenc.

—No estàs empegueït?... No comprens que això és ridícul?... Què diries d'un castellà que només sabés llegir en mallorquí i si li presentaven un escrit en llenguatge de Castella no en tragués pelada?.

—Be, això no és igual.

—No és igual; però és lo mateix.

—I que hi pug fer jo si no l'entenc?.

—Que hi pots fer?... Aprendre'n que encara t'ho paga.

UN ALTRE

—Que nos dice "S'Arenal de Mallorca" hoy?.

—Vosté tanmateix no l'enten.

—Es una lástima que

no esté escrito en castellano.

—Si però ho han fet perquè els mallorquins l'entenguesen i... qualche foraster.

—¡Ah! comprendo. Pero ¿no me digan ustedes por qué no se ha de hablar

el castellano en todas partes?.

—I no me dirà vosté perquè es forasters, quan fa una partida d'anys que son a Mallorca parlen anglés i alemany i no parlen es mallorquí?.

ASCENSORS ASPE

Montatges i Reparacions
Tota classe D'ascensors

Carrer Marineta, 7
Tel. 26 62 32 - 54

BAR RESTAURANT JAMAICA

Especialitat en:

Paelles, arròs brut, porcella rostida, tords amb col.

BODES I COMUNIONS places limitades.

Carretera militar a l'altura del Consultori.

Teléfono: 26 29 23.

MERCERIA L'ESPERANCA

CONFECCIÓ I

MUNTATGE

DE CURTINES

Carrer Salut, 18. Teléfono 26 54 09.

Ferro Vell.

Cotxes esbucats, tota casta de materials espenyats.

COMPR I VENC A PREUS RAONABLES

JOAN ORTIZ I MARCH

Carrer Asdrubal, 20

A S'Arenal de Mallorca.

DISCOTECA VERONICA

Al.lots i al.lotes guapes.

Beguda bona i barata.

Al Carrer Amilcar - Cantonada Trasimeno.

François Mitterrand, president de la República Francesa.

L'alternativa democràtica francesa

França inicia avui una nova etapa històrica en assumir-ne la presidència el líder socialista François Mitterrand. Es la primera vegada que des de la creació de la cinquena República un socialista arriba a l'Elisi. Fins ara la presidència havia estat en mans del líder històric Charles de Gaulle, del seu successor al capdavant del gaullisme Georges Pompidou i de l'ara dirigent sortint del centredreta Valéry Giscard d'Estaing.

El nou president ha estat elegit enmig de tot un seguit de promeses de canvi, però sembla evident que, juntament amb els canvis, hi haurà una continuïtat essencial. Estan programats importants canvis en la política social, com l'augment del salari mínim, i en la política econòmica, com la nacionalització dels més importants grups industrials del país i la banca privada, però aquestes mesures no constitueixen pas un canvi del model de societat sinó, segons expressió dels socialistes, un intent de millorar el repartiment de la riquesa. Es pensa afavorir les empreses petites i mitjanes i ajudar els petits propietaris agrícoles.

En política exterior, el nou president es presenta més tancat que el seu predecessor a les relacions amb la Unió Soviètica, és qualificat d'atlantista pels comunistes i l'actual context internacional no li permetrà gaires canvis substancials en relació amb els Estats Units i els països occidentals. Tanmateix, s'espera un gir de cent vuitanta graus en relació amb els règims dictatorials i feixistes que abunden a l'Amèrica Llatina i al continent africà, on França conserva un important paper polític, militar i econòmic.

Diu la frase feta que quan França estornuda Europa es costipa, és a dir, que els canvis que s'esdevenen en el país veïnen una repercussió i una influència importants en la resta del continent europeu. Aquests canvis que s'anuncien van en un sentit progressista i poden servir per a donar nou alè i esperança a tots els qui creuen que la democràcia és el millor camí per a fer avançar la societat, una societat que des dels anys setanta travessa una de les pitjors crisis econòmiques de l'època contemporània. La nova etapa que inicia França haurà de demostrar si és possible de lluitar contra la crisi des de posicions progressistes i no, com fins ara, només des de posicions conservadores.

DIARI AVUI

ENGLISH BREAKFAST

Bar Kovi

..... SHOW GUITARRA

Ctra. Militar, 235 - Tel. 26 07 23 S'Arenal (Mallorca)

Malgrat tot, son una nació

Quan aquest leonès, que fa de ministre i entén el "problema català" des que fou governador civil de Barcelona, nega la utilització del terme "nació" per a Catalunya, i quan nosaltres afirmem que som una nació, sospito que al terme "nació" li estem donant tots dos el mateix significat. Ja és un punt de coincidència, encara que serveixi per per a una posterior discrepància de fons.

El terme Estat —i ara, òbviament, no ho som— és una paraula que té un sentit polític i conjuntural. Els Estats es fan i es desfan. Nosaltres ho fórem fa ja molts anys. I érem un Estat poderós quan una mala pesta ens afeblí i entronitzà a Aragó els Trastàmara en perdre a Casp la candidatura de Jaume d'Urgell. Amb el matrimoni de Ferran d'Aragó i Isabel de Castella vam continuar essent un Estat, amb lleis i institucions pròpies; el punt en comú era que teníem amb els seus successors el mateix cap per a Estats diferents. Però poques coses tenien res a veure entre els uns i els altres. Tot era força diferenciat fins que l'any 1.714, per la força de les armes, ens van treure aquesta condició política en el Decret de Nova Planta.

Estat és un terme polític. Ho va ser Prússia fins que la guerra mundial la va esborrar del mapa. Ho és Israel, des de que el mateix conflicte li va atorgar un territori i el reconeixement internacional.

Nació, en canvi, és una altra cosa. Per greu que sapiga i per molèsties que ocasioni, per disfiguracions que de vegades es facin, aquest terme no és conjuntural i, per tant, no està a la mercè de possibles decrets-llais que li atorguin aquest status especial. El concepte nació no es crea ni es destrueix segons el règim polític que en un moment determinat pugui ostentar el poder. El terme nació no es crea ni es destrueix segons el règim polític que en un moment determinat pugui ostentar el poder. El terme nació és una altra cosa, encara que durant anys hi hagi hagut un intencionat confusionisme en barrejar els dos conceptes. Nació és un conjunt d'homages que tenen institucions i costums anàlegs i un sentit d'homogeneïtat i d'interès mutu. Aquesta essència, bufi políticament el vent d'on bufi, és innegable que els catalans la tenim. Com a pinyol que contribueix, a més, a enfortir-la, gaudim d'una maltractada llengua que no fa altra cosa que consolidar la comunió d'interessos. I aquesta realitat innegable —i qui vulgui fer com sant Tomàs,

que vingui i ho vegi— és bastant més difícil de discutir seriosament. Si atorguem als mots el contingut que tenen, costa bastant més de negar evidències.

No és estrany, per això, que durant segles l'estat espanyol hagi lluitat per tal que aquest conglomerat de pobles i nacionalitats que les circumstàncies històriques han configurat com un Estat, cerqués tot els camins per intentar demostrar que la pell de brau no sols era un Estat, sinó que també era una nació. Per aquest fet agrada tant a determinats ambients promocionar la paraula nacional. I més quan es trobem en una aiguabarreig de pobles, costums, parles... que només els capricis de la història han ajuntat. No és qüestió d'elucidar que els fets haurien pogut succeir d'una altra manera, sinó d'atribuir a cada cosa el seu nom. I si gosem fer un examen seriós, no és precisament Catalunya qui corre el perill de no superar-lo.

Quan es combat l'ús del terme nació per a Catalunya —i per extensió el de tots els seus derivats—, no cal sinó interpretar-lo com un atac a la nostra llengua (un més, és clar), a les nostres institucions, als nostres costums, al nostre sentit d'homogeneïtat social i a l'interès mutu. I és aquí on penso que el concepte de nació que té Rodolfo Martín Villa i el que tenim nosaltres són molt similars i no es limiten a la lluita per l'ús d'una paraula buida de significat, sinó que hi ha darrera tot un seguit de conceptes que són els que realment molsten determinades esferes.

Catalunya és una nació per la força de la raó, encara que per la raó de la força algú ho vulgui combatre. També a Galileo Galilei li van fer signar un document on reconeixia que la terra no es movia i s'hagué d'empassar el eppur si mouve. Són la fi de les "veritats per decret" que tenen l'efimera vida de la situació política que els ha imposat quan darrera la "veritat" no hi ha quelcom més substancials que un peper signat.

JOSEP M. ORTA

Les opinions dels escrits que publiquem a les planes de "Diàleg", obertes sovint a posicions contraposades, no són forçosament compartides pel diari i reflecteixen del parer del qui les signa.

El referèndum Italià

Els dies 17 i 18 de maig els italians van ser cridats a les urnes a fi que diguessin sí o no a unes lleis aprovades ja pel Parlament. Entre elles hi havia la llei de despenalització de l'avortament. Els italians van dir no tant al canvi proposat pels radicals, que volien llibertat total per avortar, com a l'abolició de la llei, proposada pels catòlics intransigents, capitanejats per la Jerarquia. Es un fet digne de ser comentat.

El primer comentari favorable és subratllar la connexió entre parlament i poble. Els italians van demostrar sentir-se representats pels diputats elegits democràticament. Això és la millor satisfacció per a un parlamentari.

Però hi ha un altre punt que voldria comentar especialment. En referenciar a la maduresa demostrada pels catòlics italians. Hem vist que aquests en gran part són majors d'edat. No necessiten les consignes de la jerarquia per a saber lo que han de fer. Han votat segons el dictat de la seva

consciència que —agradí o no— és la primera norma moralitat i conducta per a tot home i cristià.

Jo no vull parlar de l'avortament. Simplement faig notar que és molt bo per a la Jerarquia constatar que ha perdut o va perdre el seu poder, que és bo per a Ella que els catòlics no en facin cas quan no n'han de fer. Certament els membres de la Jerarquia tenen tot el dret a manifestar les seves opinions i a orientar la consciència dels creients. Lo que no han de fer és imposar-les en nom d'uns principis absoluts de la veritat, els quals tothom ha de seguir si es vol salvar. Dit en altres paraules, la Jerarquia no té l'exclusiva ni el monopoli de la veritat. Això seria la dictadura de les consciències, que és la més terrible. A més, l'Estat té una autonomia que ha de ser respectada per l'església, com aquesta té una autonomia que ha de ser respectada per l'Estat.

Convé que la Jerarquia vagi alerta amb les seves

condemnacions o, si es vol, que tengui una mica de perspectiva històrica. Que pensi que fa cent anys la separació de l'Església i l'Estat, la democràcia o el socialisme —entre altres coses— eren doctrines abominables per a tot catòlic, segons manifestava Pius IX en el "Syllabus". Ara, en canvi, són punts plenament acceptats per la mateixa Jerarquia. Per tant, abans d'aixecar la llebre en matèries de divorci o avortament, hauria de tenir en compte les lliçons de la història.

Amb això no intent d'incitar els creients a la rebel·lió o a la desobediència de la Jerarquia. Només voldria que se sentissin majors d'edat. No han de renunciar al seu propi criteri, ni a la seva consciència, ni a la seva opinió, ni a la seva responsabilitat per estar d'acord amb els bisbes i capellans. La consciència personal és inviolable fins i tot per a les directives de la Jerarquia.

Record un episodi que vaig viure durant la meua

estada a Alemanya, un episodi que ens pot fer llum.

Quan el partit del govern alemany, els socialistes, van voler despenalitzar la llei d'avortament, els bisbes varen mobilitzar l'opinió pública contra el govern. En aquella ocasió el Cardenal Höffner de Colònia va dir en un ambient pre-electoral que un partit —és a dir, el socialdemòcrata— que vol despenalitzar l'avortament no por ser elegit pels catòlics.

Heus ací un abús de poder de l'Església. D'acord; el Cardenal Höffner podia manifestar públicament la seva oposició a la llei del govern, podia també demanar als catòlics que fessin lo mateix. Ara bé, negar el dret de governar a un partit democràtic i respectuos dels drets humans va ser una extralimitació intolerable. Evidentment, els catòlics alemanys no el van seguir i van donar el vot a SPD. I van fer molt bé.

MIQUEL AMBROS I ALBERTI

Actualitat política

El dia 10 de maig passat François Mitterrand era elegit president de la República francesa en la segona volta. Va ser per a molts una agradable sorpresa. I això, perquè les darreres eleccions en diversos països occidentals havien donat la victòria a la dreta i pareixia que la nostra societat occidental es decantava cap a la dreta en tots el terrenys. Però també ens va alegrar —almenys als qui desitjaven una societat progressista—, perquè creim que la política de Mitterrand pot renovar la maquinària gastada i envellida de la V República francesa. Pens també que lo que ha passat a França tindrà la seva incidència en la nostra vella Europa. Vull dir que una gestió socialista pot posar fi al capitalisme liberal, tronat i decimonònic de la Sra. Thatcher i del president Reagan.

Com és que ha guanyat Mitterrand? S'ha dit que els francesos, més que votar-lo, han rebutjat la política de Giscard d'Estaing. Potser sí. També és cert que la participació de generacions joves ha inclinat la balança cap al candidat socialista. Es podria dir, a més, que en temps de crisi forta, com ara, l'oposició té més oportunitats de guanyar —si és que les sap aprofitar— que el partit en el poder, cremat per les dificultats que ha hagut d'atravesar. Crec, però, que trobarem l'explicació en l'absència del factor K.

La teoria del factor K, que és d'origen italià, sosté que l'esquerra no pot guanyar les eleccions en cap país occidental si el partit hegemònic és el comunista. La causa d'això és el factor K, o sigui, els lligams que uneixen els partits comunistes amb Moscou.

D'aquesta teoria s'ha servit Mitterrand. S'ha adreçat a les forces esquerranes de França i els ha demanat el vot per tal de donar força al partit socialista, perquè així

La victoria de Mitterrand

aquest no hauria de dependre del partit comunista, i se n'ha sortit. L'any 1.974 Mitterrand era el candidat de la Unió d'Esquerra (socialistes i comunistes principalment), i va perdre. Guanyà, com a candidat del partit socialista únicament, ha guanyat. Certament, a la segona volta i amb el vot dels comunistes, però no ha pagat res a canvi d'aquest suport.

La primera conseqüència que n'hem de treure no és la marginació del partit comunista de la vida política, sinó la seva independència enfront de tota pressió exterior. No em fa gens de por la unió dels partits d'esquerra ni la participació del partit comunista en el govern. Lo que no m'agrada és la visió dogmàtica d'una Unió Soviètica considerada com a paraís dels treballadors i garant de la revolució proletària, en nom de la qual es justifiquen totes les seves accions agressores i imperialistes o el seu expansionisme. I que consti que som el primer en reconèixer les grans conquestes de la classe treballadora en la Unió Soviètica: escola gratuïta, accés a la universitat que obeeix a raons de capacitat intel·lectual i no econòmica, medicina gratuïta, cultura a l'abast de les masses populars, etc.

Tornem, però, a Mitterrand. Encara no ha tingut temps de fer política. No en podrà fer dins després de les eleccions legislatives. Ha realitzat uns quants gestos simpàtics, com és ara: l'assistència de nombrosos enviats de l'Amèrica hispànica a la festa d'inauguració de la presidència —entre ells, escriptors que estan en oposició amb els governs dels països respectius—, la presència de la Internacional Socialista a la mateixa festa, la seva inclinació cap al Tercer Món i el nomenament de Régis Debray, ex-company revolucionari de Che-Guevara i escriptor, com a assessor d'Afers Estrangers. Afegim-hi

la festa popular i massiva pels carrers de París el dia que va sortir elegit (no s'havia vist tanta alegria pels carrers des dels fets de Maig de 1.968), i el nou president ens resultarà més simpàtic.

Vull notar la continuïtat que Mitterrand vol donar a la seva política exterior. La política internacional de França des de De Gaulle és la d'intentar una independència dins al interdependència. Mitterrand no pot oblidar el triangle de relacions dels seus antecessors: Washington, Moscou i Bonn. Un dels grans encerts del govern francès ha estat preferir una política de relacions múltiples a una política de blocs, tot i que això hagi irritat més d'una vegada els Kissingers o els Gromyko. Sembla que Mitterrand seguirà els mateixos camins, com ho demostren la seva entrevista amb el Cancellier Schmidt i els contactes per escrit amb el nou president Reagan. Evidentment tindrà problemes: la inclinació del nou president cap als opositors dels règims totalitaris sud-americans i cap al Tercer Món xocarà amb la mentalitat maniquea i estreta de Reagan, que ha dividit el món entre bons i dolents, com si es tractés d'un western americà. Tindrà dificultats amb la Unió Soviètica, que no veu amb bons ulls el seu occidentalisme i les seves crítiques a l'expansionisme soviètic. Esperem que les relacions amb Alemanya siguin més tranquil·les.

Després de la victòria de Mitterrand, m'he assabentat d'una altra bona notícia: segons una enquesta recent, si ara hi hagués eleccions a l'Estat Espanyol, guanyarien els socialistes. El meu desig és que els ciutadans espanyols prenguin exemple dels francesos en les eleccions que es faran dins de dos anys.

MIQUEL AMBROS I ALBERTI

Temes que afecten als joves

Són temes que nos han preocupat altres vegades: una barraqueta que fa nosa enmig de plaça, els problemes dels joves, instal·lacions esportives en mal estat, etc. Són coses que, considerades conjuntament, tenen una certa importància, però, mirades una per una, no van més enllà d'un simple FET.

Avui vull tractar d'un tema que, fins i tot en si mateix, té una importància fora mida. Es tracta d'un negoci molt estès dins i fora de l'illa, que, a més de ser molt "rentable", és també molt perjudicial per als consumidors, sobretot quan els consumidors són allots en edat escolar.

Es molt fàcil d'explicar com funciona aquest negoci: la venda de cigarretes a la menuda (en castellà, A GRANEL). Amb dues o

tres pessetes es pot comprar una cigarreta. Això vol dir que tots els allots, que volen fumar per donar-se importància i no disposen dels doblers suficients per a comprar un paquet de tabac, podem fumar d'aquesta manera i eviten al mateix temps que a ca-seva s'adonin del seu viciet.

Si feim una volta devers l'escola nacional de la part de Palma, tindrem molt bo de fer topar-nos amb un d'aquests "negocis", ja que es troba aferrat a l'escola. Em referesc als famosos "JUEGOS REUNIDOS POU". Aquesta casa ven —i d'això fa bastant temps— cigarretes a la menuda. Dic que fa bastant temps perquè, quan jo anava a escola —i ja fa cinc anys que no hi vaig—,

ja venia cigarretes.

Crec que actualment el preu de les cigarretes és de dues o tres pesetes per unitat de tabac negre. Crec també que pel mateix preu la madona encén la cigarreta.

Hem de tenir en compte que molts allots es passen fumant i jugant amb les màquines "tragaperras"; fins i tot n'hi ha que, a més de les hores que hi passen, deixen l'escola per anar-hi.

També vull dir que, segons m'han informat, en aquest mateix local o a davant l'escola es reuneixen certs grups de joves i allots que sovint fumen "porrets".

No importa fer comentaris, perquè els fets parlen per si mateixos. Jo afegiria que, com a bons ciutadans

o persones civilitzades, no hauríem de consentir que tan a prop d'una escola passassin les coses que per desgràcia estan passant.

II

"Els estudiants! Les estudiantess!" Això és lo que se sent a dir quan arribam a aquests dies.

¿Qui són aquests estudiants? Són joves i allots que, amb l'excusa del viatge d'estudis, surten del seu racó particular per entrar dins aquest racó de tots, que és la nostra illa. Entre nosaltres estan enfora de les persones que dia rera dia els criden l'atenció pels seus desbarats. Per això fan tantes animalades.

De dia lloguen motoretos amb els quals poden inte-

rrupir el tràfic sempre que volen o fer carreres per veure qui pagarà l'hamburguesa o el "boccatà" del capvespre, perquè el menjar de l'hotel no es abundant i bo. De nit els veuren per la platja, per les discoteques, bars, pubs i altres establiments nocturns. Sovint els veureu carregats de suc que s'en van a l'hotel a fer una festa o a organitzar una orgia. Perdonau-me aquesta paraula, però és lo que solen fer. Però lo que saben fer més aquests "turistes de tercera" és pegar la "gorra" sempre que poden i dir a qualsevol lo que no hi ha al diccionari.

Si nosaltres, els joves, anam a fer una volta per la platja, a cada tres passes mos demanen una cigarreta i a cada dues mos diuen

"porc". Per això no és estrany veure tanta gent amb un ull blau, un braç romput o amb un "orinal" per capell.

També és freqüent de veure joves amb motos que, mirant les allots que deixen darrera, se peguen bufetades amb els cotxes de davant. Això no és d'estranyar sobretot si tenim en compte que ara és primavera. Es normal, doncs, que els joves ens peguem aquestes "bledes" mirant els estols d'allots que van per la voravia.

Per no ser tan negatius, convé dir que l'arribada massiva d'estudiants proporciona uns guanys considerables a la nostra indústria turística i als seus derivats. Potser per això no és pagat haver-los d'aguantar una temporadeta.

BIEL BARCELO

AGENCI D'ASSEGURANCES A S'ARENAL

MARE NOSTRUM

Carrer d'en Bergues, 50

Tel. 26 53 74

GELATERIA CONSUE

Tota casta de gelats i pastes per mullar-hi

C. Maria Antònia Salvà, 6

Telefon 265428

IMPREMPTA BAHIA

Carrer Pare Rafel Serra, 21

Tels. 26 27 69 - 26 32 31

S'ARENAL DE MALLORCA

TRANSPORTS D'AIGUA

Al servei de l'hosteleria i dels particulars

Julia Mojer Telefon 261426.

Dona i treball

Per Anna Estany.

L'Anàlisi de l'opressió i l'explotació de la dona ha arribat a un punt que ningú no gosaria dividir les dones que treballen i les que no ho fan. En tot cas allò que les distingeix són les diferents formes de treball, l'haver de realitzar una o una doble jornada de treball, o les condicions més o menys dures que han de suportar per tal de sobreviure.

En primer lloc hem d'analitzar el treball comú a totes les dones i del qual no es poden escapar: la feina domèstica i la reproducció dels fills. Fins ara no s'ha tingut en compte el valor econòmic d'aquestes dues funcions, que s'han enmascarat la subestructura dominant, justificant així el fet que la dona se sentís oprimida i explotada per un treball en el qual invertia hores i hores a canvi únicament de la manutenció i el vestir.

Malgrat que els censos consideren les mestresses de la casa com a persones no actives qualsevol econòmica que es dediqui a estudiar el valor del treball domèstic s'adonaria que si aplicam els barems dels salaris vigents en qualsevol societat capitalista, la mestressa de casa treballa molt més que qualsevol obrer i rep menys que qualsevol d'ells.

"El treball domèstic és aquells que realitzen totes

les dones, pel simple fet de ser dona, en el nucli familiar. Es una feina útil puix que requereix la utilització de materials, l'ús d'esforç físic i produeix uns béns d'ús necessaris per el manteniment de la força de treball. Les estadístiques calculen que el temps mitjà que hi destina una mestressa de casa oscil·la entre 27 i 90 hores setmanals, segons el nombre de fills.

"El treball domèstic consisteix bàsicament en dos tipus de funcions: funcions de producció de béns i serveis: preparació de l'aliment quotidià de tota la família, manteniment dels vetits (rentat, planxat, costura) manteniment de l'ordre i de la higiene de la llar (feines de neteja, manteniment dels aparells i aliments, si és que n'hi ha, els quals simplifiquen, però no eliminen algunes tasques). "Les funcions d'adquisició de les primeres matèries necessàries o elaborades i llur administració. Les dones són les encarregades d'adquirir el menjar, els vestits els estris per el manteniment de la llar i de l'administració dels ingressos del marit perquè arribin al manteniment de la Família.

Malgrat que és una de les feines més monòtones, una feina que es fa i, queda destruïda continuament, en males condicions —pensem en els riscos d'accidents

laborals: cremades amb la planxa, el foc, caure d'una escala... —que té una jornada més llarga de l'habitual— i no parlen ja quan la dona ha de passar la nit desperta perquè el nin plora. Malgrat això, la majoria de dones no tenen consciència que treballen, continuen pensant que el marit les manté, quan en realitat treballen molt més

Pel que fa a la reproducció, hom l'ha ornada amb el mite de la maternitat perquè l'esforç físic i psicològic que representa un part passi inadvertit i es consideri una cosa "natural", pròpia de la dona. El món va tremolar quan es va donar que depenia dels àrabs, perquè tenien petroli. El dia que les dones siguin conscients que l'humanitat depèn d'elles, el món se posarà als seus peus. ¿Algú es pot imaginar una vaga de reproducció, exigint una sèrie de mesures necessàries i imprescindibles perquè les dones deixin finalment de ser esclaves i assumeixin la categoria d'ésser humà?

A la nostre societat el sector serveis és el que acull el nombre més elevat de dones. Aproximadament podem dir que de cada deu empleats, sis o set són del sexe femení, i la immensa majoria d'aquests treballs són repetitius, avorrits i sense cap al·licient. A més per a les

dones suposa una continuació de les tasques de la llar: netejar altres llars, netejar hotels, bars, oficines, cinemes, però en definitiva netejar.

"Fins el paper sexual que la dona interpreta en la vida real s'ha transferit als serveis on, com en totes les altres coses, ha esdevingut un ritu. Tenir una recepcionista encantadora i atractiva és tan representatiu d'una posició social com tenir una esposa elegant. Dictar a una allota guapa satisfà tant l'ego masculí com si l'estigués dominant. Esser agomolat i mimat per una cuinera eficaç és tan agradable com refugiar-se a la falda de la mare".

A Mallorca no podem oblidar totes les dones que treballen al sector del comerç. Quasi totes les tendes són regides per dones, tot i que el negoci sigui familiar. Malgrat que col·laboren tant el marit com la dona, en la majoria dels casos els diners els administra el marit, arribant al punt que la dona ha de demanar diners al marit per poder comprar el menjar. Les dones que tenen una tenda a part de la feina del marit mantenen una certa independència econòmica, que fan valer molt poques vegades puix que estan absolutament alienades per la idea que el marit és l'amo i senyor.

Per Jaume Corbera i Pou

"El parlar après primerament, amb l'adquisició de l'expressió verbal —i simultàniament del pensament conceptual—, és per a cada individu una dada de base constitutiva de la personalitat. Aquest parlar "maternal", és a dir transmes per la mare i la cèl·lula familiar, ocupa una plaça única, cabdal per a cada un, com ho revelen tant els psicòlegs com els lingüistes. Amb l'adquisició successiva del sistema fonològic, del signe-frase, del sistema gramatical i del lèxic és fa l'adopció dels modes no solament de comunicació sinó també d'aprehensió de la realitat propis a la col·lectivitat, durant la fase formativa del pensament individual." (Roland Breton, "Géographie des langues. P.U.F. 1976, p. 31)

La llengua és un dels senyals d'identitat més clars d'una persona i, per extensió, d'un poble. Tota persona aprèn la realitat que l'envolta a través d'una llengua, que conforma el seu pensament. I en els casos més normals, la llengua de la persona és la llengua del poble en què viu. Perquè la llengua no és un fet individual sinó un fet social, és un codi de comunicació entre molts d'individus que el posseeixen comunament. La

llengua, bagatge cult de tota una comunitat el senyal extern més d'una entitat nacional.

Aquest valor de la llengua com a distintiu nacional, posat en dubte i tot negat per molts mallorquins, ha estat pida ment comprès per aquells poders colonials que han volgut dominar nacions diferents d'aquella de la qual eren sor. Aquesta ràpida comprensió de la diferència lingüística com a diferència nacional ha duit tals poders a l'intent immediat d'quilació de totes les llengües que no fossen la caigudes sota el seu domini, com a únic mitjà efectiu d'eliminar la consciència nacional dels pobles conquistats. Exemple d'aquesta actitud poder respecte a les llengües dels països aliats minants n'hi ha a bal·na (basta observar el que molts dels estats canis i asiàtics actuals, tiques colònies polítiques —ara la majoria ho econòmiques— d'alguns tats europeus, mantenen encara la llengua dels colonitzadors com a llei oficial, ja que és l'única manera de mantenir units, puix són entitats polítiques absolutament artificials), però sense més lluny la trobam nostra i entre els no veïnats.

Pobles i grans empreses constructores

Sembla de tot punt absurd que al tombant del segle XX dos dels pobles més importants del Pla de Mallorca estiguin sense instal·lació pública de les aigües tant netes com brutes. Servei aquest que trobam a les més petites viles no tan sols de Mallorca sinó fins i tot dels països que anomenam del tercer món. Però més absurd resulta encara que a l'hora d'intentar posar remei a aquesta manca es trobin aquests dos pobles en una espècie de carreró sense sortida dins un espectacular i vergonyós fracàs de l'intent. A un d'aquests pobles, a la

primera prova, la xarxa va perdre més d'un 80 per cent de l'aigua potable, mentre a l'altre poble com que no gosin provar les instal·lacions, trobant-se tota la ciutat paralitzada, convertits els seus carrers en un desesperant i perillós sementer de clots.

Davant aquest fet la gent fa la mateixa cosa que ha fet sempre: aguantar, patir les conseqüències i seguir comanant i pagant camions d'aigua. A voltes, sempre de forma individualitzada, sense formalitzar una protesta pública i comunitària, es queixa de la seva mala

sort, culpant de tot a la ineficàcia de l'Ajuntament i sumant un punt més en el desencantament. A voltes la gent fa llenegar el problema pel capavall fàcil de la ironia. Una vegada més es refugia a la fatalitat de riure del seu propi mal.

Per altra banda els polítics elegits pel poble i que el representen a la Casa de la Vila no han tingut tampoc cap reacció de força ni de coratge. S'han deixat aglapiar per la impotència. El problema ha estat motiu de bregues, de divisions entre ells, i fins i

tot en algun cas de dimissions.

Ningú, ni poble ni Ajuntament, s'ha atrevit a demanar comptes, a seure al banc dels acusats com vertader estafador, al principal i directe culpable d'aquesta situació calamitosa, que no és altre que l'empresa constructora. Una empresa forastera, multinacional, una empresa sense rostre, una empresa —en definitiva— intocable.

Vodriem avui alçar la nostra mà, dèbil i impotent, per posar el dit dins la nafra:

—El nostre poble es

troba indefens davant aquest tipus d'estafadors. No té a on ni a qui recórrer. Si ho intenta pels camins de la burocràcia no farà res més que sumar més despeses a les pèrdues ja sofrides i allargar per anys i més anys una solució que mai arriba.

—La nostra democràcia ha heretat uns caciquismes intocables. Sembla que no es pugui fer res contra aquestes empreses que tenen el vertader poder tant econòmic com polític.

DELEGACIO
DIOCESANA ACCIO
SOCIAL

H
Te les

e, una llengua

l'excusa de l'"egarança ja fa segles segueix acarnissant totes les llengües següents el francès dins el seu territorial": el bretó, l'olandès, l'alemany, l'occità, el basc, el català. I és que el poder francès—clar que perquè hi ha una sola llengua—era semblant han els anglesos amb el gal·lès, l'irlandès, el cornic, reeixint a més en el cas del Cornualla fa quaranta anys que va perdre la llengua pròpia) i molt a prop d'ell en els altres igual és l'actitud respecte del friülès i totes les altres lingüístiques (enquants hi ha la català l'Alguer) escamotant el seu territori es-

fa Espanya? Ben fa igual que França i Itàlia. Des dels Catòlics, Gal·lès el gal·lès menys oragitat de les insígnies oficials. La llengua no aconseguí el segle XX, amb l'Es-136, el seu reconeixement oficial. El cas és que segles i mig que gairebé feroçment pel de Madrid. El baraganes han estat

sempre, simplement, ignorats...

L'objectiu d'aquesta conducta dels governants espanyols, antics i moderns, és i ha estat sempre un: aconseguir una nació espanyola, nació que ells veien que no existia i que només podien assolir d'una manera; esborrant els senyals d'identitat dels pobles diversos que havien sotmés, i començant, naturalment, per les llengües de cada un.

Afortunadament, i malgrat la forta pressió —i repressió— exercida sobretot durant l'època franquista damunt la nostra llengua catalana, aquesta s'ha mantingut viva i majoritària tot al llarg del territori on és parlada fins als nostres dies. A la fi, veient el govern espanyol que no la podia eliminar per la força, s'ha decidit a fer-ho d'una manera molt més subtil: li ha concedit petites parcel·les a la TV, a la ràdio, a l'escola... A l'escola, ara podem fer unes horetes "de català", enfront de les horotes de castellà (sempre majoritari), però no podem fer escola "en català" si abans no hem aconseguit travessar tota una cadena d'impediments legals que s'hi oposen. A les nostres escoles, molts de mestres són venguts de fora i no parlen ni entenen la nostra llengua. A les nostres escoles,

no podem donar a aquesta llengua nostra el nom que li correspon, llengua catalana, perquè això no agrada al govern espanyol, que ho considera perillós. A les nostres escoles, a les escoles de Mallorca i de tots els Països Catalans "hispanics", el castellà —que ells volen que sigui l'espanyol— continua regnant i essent l'idioma important, com ho és absolutament el carrer, al comerç, a l'administració, als mitjans de comunicació...

Acorralada dins aquestes petites parcel·les que "generosament" ha concedit el govern espanyol, el català continua la lenta, però efectiva, marxa cap a la desaparició. Quan aquesta sigui un fet, el nostre poble haurà deixat d'existir i Espanya haurà triomfat.

Aquesta és la realitat de l'estat actual de la nostra llengua, però malgrat això, una nova ofensiva s'ha iniciat darrerament per part de certs sectors socials i polítics que han considerat que les misèrrimes conquestes assolides per la comunitat catalanoparlant (especialment Catalunya), en la difícil lluita per la normalització lingüística, eren "discriminatòries" per als immigrants de parla no catalana. Segons aquests sectors, a Catalunya, amb un 4 per cent d'escoles en català, amb unes poques emissores de ràdio en català, amb

un cinema quasi exclusivament en castellà, amb un Estatut d'Autonomia que consagra l'oficialitat conjunta de català i castellà, segons aquests sectors, deia, els castellanoparlants estan "oprimits" lingüísticament i necessiten una acció redemptora... Acció que el govern s'ha apresat a dur a terme mitjançant la presentació d'un projecte de llei en defensa de la llengua castellana (1).

Tots aquests fets no són, al cap i a la fi, més que una nova croada anticatalana que a Mallorca ha trobat immediatament resò amb certs articles periodístics i declaracions "preautòniques" en què es minimitza la importància de la reivindicació lingüística i es feia novament professió d'espanyolitat "bilingüe" i diglòssica.

Un altre pic, doncs, com ja hem hagut de fer tantes vegades, hem de refermar-nos en la defensa de l'única llengua del nostre poble i manifestar ben clarament que, contra totes les afirmacions demagògiques de discriminació o "opressió" dels castellanoparlants, aquí els únics perseguits, oprimits, marginats i discriminats lingüísticament som nosaltres, tots els qui tenim la llengua catalana com a sola llengua pròpia i nacional.

Infants maltractats: causes i remeis

Sembla que sigui impossible que aquets fets es puguin donar però es donen. Aquí estan les estadístiques de la UNESCO aquí estan les tristes notícies, com la de l'altre dia als diaris de Ciutat, contan com un infantó de messos havia estat ferat i maltractat físicament fins a posar-lo a les portes de la mort.

Creim que no basta sentir, per dedins, l'esgarripança, el calfred, la vergonya de formar part d'aquesta nissaga d'animal contradictori que és l'home. Fins i tot no basta condemnar els fets encara que sigui de forma pública i forta, com ho feim. Es necessari aprofundir el tema i empenyer, cadascú des del seu rebestieses. Es fa necessari demanar-nos com es pot arribar a aquestes crueltats i sobre tot com es poden evitar.

I.—ENTRE LES CAUSES MES FONAMENTALS APUNTARIEM AQUESTES:

EL SISTEMA DESHUMANITZA. — L'home no hi entra, com home, sinó com una xifra, com element de producció, com a font de consum. Els sentiments no compten. El sistema mata la tendresa. Quan un home es deshumanitza en unes coses, pot perdre la humanitat en totes.

LES GRANS CIUTATS DESNATURALITZEN. — Lluny del camp cap a on encara tiren les arrels de l'home gairebé sense aire per alenar, enforinyat dins caixons, acaramullat en garberes de ciment que es diuen barriades, atropellat per les presses... L'home es desnaturalitza fins el punt d'acabar neuròtic, capaç de qualsevol follia, de qualsevol brutalitat.

LES MALALTIES MENTALS NO SON ATESES. — Aquesta mateixa societat que el fa tornar malalt no li posa després al seu abast els remeis per curar-se. La salut mental està mancada dels mínims més essencials tant en el caire de la prevenció, com en el punt de la curació. Amb els sicòpates a lloure, sense control ni remei, no és estrany que puguin arribar a passar tantes coses antihumanes.

FINS ARA LES LLEIS de protecció al menor quasi més bé estorbaven que ajudaven. Són unes lleis que perpetuen esquemes socials ja caducats, que burocratitzen, gairebé fins a fer-les inoperants, les institucions pels infants i les possibles solucions d'emergència.

II.—ENTRE EL REMEIS MES FONAMENTALS APUNTARIEM AQUESTS:

UN BON ENSENYAMENT. — No basta l'instint per a ser pares. Basta només per a ser progenitors. Es fa necessari un bon aprenentatge per a ser pares. Els at.lots, tant o més que escriure haurien d'aprendre què és ser pares, quan ho han de fer i com ho han de fer, però sobretot quan NO ho han de fer i COM ho han de fer per NO ser-ho. Els infants no haurien de ser mai fruit d'un descuit sinó d'un projecte estable i eficaç d'estimació i d'educació.

UNA LLEISLACIO EFICAÇ. — Necessitam urgentment unes lleis que facin que l'infant deixi de ser una PROPIETAT PRIVADA dels pares. Unes lleis que facin complir els drets humans dels infants.

DELEGACIO DIOCESSANA D'ACCIO SOCIAL

IRIS

ertes a tothom
ilcar, 3
6 03 50

HOTEL SALPI

Bar obert a tothom
Habitacions amb bany i terrassa
Carrer Amilcar, 11

HOTEL BAHIA DE PALMA

Perruqueria per homes i per dones
Servei de restaurant
Ball cada vespre
Sala de jocs
AL SERVEI DE S'ARENAL I DE MALLORCA

CAFETERIA SANT DIEGO

COQUES DOLCES CADA DIA
I AL VESPRE MUSICA DE PIANO

Contarelles d'una pastera

Tercera contarella

Jo, quan me començava a contar, no deia res, perquè disfrutava amb aquestes contarelles de famella desitjosa de xerrar i, que qualcú l'escollís, però ja era tard i hora d'anar a retiro. No hi vaig tornar fins un dia a començament d'estiu. Quan m'havia assegut damunt s'orla, va passar es patró Morrut, un home d'uns seixanta anys, amb sos mostaxos de carrabiner vell, sa pipa amb canó de canya a ne's morros i sa senalla ben plena de serrans blanquinosos que, cinc o sis, feien un quilo i dues aranyes de cap negre de davers una terça cada una. Li deman com li havia arit i em va contestar que bastant bé encara que es xaloc l'havia fet abandonar abans d'hora. S'en va anar amb ses esparidenyes entapinades, daixo daixo, cap a ca seva. Havent-se allunyat, sa pastera er diu: tant sort

que heu estat aquí, cada dia en venir de pescar me deixa sa senalla a damunt i encén sa pipa, pega quatre tossidotes i, si un dels amos hi és, s'aturada és més llarga perquè li conta com ha anat sa pescada que ha fet dins "La Venganza", treure sa Clapa des Cap Roig i posar Montuiri (sa muntanya de Cura) per damunt Cala Vella, cosa que no diu a ningú més que a n'es meus amos perquè sap ben cert que amb mi no podem anar per aquelles aigües. Es patró Morrut amb so seu bot o llautet, armat d'un bon triquet, surt ben dematí i amb s'oratge de terra se'n va mar endins a posar es, Cap Enderrocat pes. Puig Major i a treure els Escalons de sa Cova de la Creu, perquè per allà, hi ha serrans grossos i els espessos, (clapes de roques baixes i planeres), són prou seguits si sa corrent és bo-

na i també s'hi agafa qualque aranyot de cap negre. Quan se'n va, s'atura a sa barca des patró Bernardí, o de'n Fullaní, les compra un parell d'embostes d'agostencó i ja té pesca per tot lo dia.

En aquell moment vaig sentir un cruixit, allarg la vista i vaig veure els amos que s'entregaven: un amb un parell de rems damunt s'espata, s'altre amb un altre parell de rems, es ferreró i sa corda; després d'haver-los saludat amb ses bones tardes, vaig prendre es carerany cap a casa. Era un dissabte horabaixa.

En tórnar a veure-la era dilluns. Me contà que el diumenge ben dematí, es dos compares havien partit després de comprar deu pessetes d'agostencó i un parell de dotzenes de gambes fetes per ses roques, armats amb dos parells de rems cap a sa Barba (línea divisòria entre el

blanc del fons i el negre), per allà i per dins Ses Vaires, (clapes de blanc dins es negre), volantinada va i volantinada ve havien omplit una senalleta de vaques i peix roquer: esparrells grossos, doncelles i un parell de dentolets, arribaren más gojosos que un ca amb un os.

Me contà també que en Pep Es Baster, a més d'un covonet d'agostencó, dugué un bon correu de molls, pagells, i escórpores. Cap baix com sempre amb ses esparidenyes entapinades i es calçons un poc arromangats banyats pels baixos prengué cap a ses Enrramades. Un que el trobà i va veure sa pescada li digué: devies tenir catal per damunt ses Puntes. Ell va fer sa mitja i continuà cap baix.

(Continuarà)

ANTONI GALMES

Els gats de S'Arenal

No ens referirem avui als turistes i fins i tot autòctons que podem veure cada dia pels carrers i places que passen de la seva gatera. Aquestes persones, quan se passen de rosca poden resultar desagradables i crear conflictes, però, a S'Arenal vivim d'això hi ho hem d'aguantar. A més, si aquesta gent s'engata els quinze dies de vacances no té perill d'alcoholitzar-se si no continua beven al retornar a la seva llar. Es bo per tant que els turistes beguin i que beguin molt. Els mallorquins, d'això quasi sempre hi sortim guanyant.

Dels gats que avui vull parlar és dels de quatre potes, dels moixos i moixes de S'Arenal, que cerquen rates i ratolins, que miulen quan tenen talent i, sobretot quan necessiten parella.

No fa mols d'anys, a S'Arenal i a tota la seva Platja fins a C'an Pastilla hi hagué una plaga de rates, la premsa en va parlar aquí i a l'estranger, d'haver continuat aquest estat de coses les rates haguesen pogut perjudicar el turisme; és desagradable veure rates pel carrer, trobar-ne dins els cuartos dels hotels, és antihigiènic que n'hi hagi disn las cuines i restaurants. Els hotelers se'n van preocupar; es posaven raticides per tot arreu, es gastaven sumes importants pulveritzant instal·lacions dels hotels, però les rates continuaven reproduint-se de cada dia més.

Qualqu, llavors va tenir una idea, una idea que feia cents i cents d'anys que s'emprava i donava bons resultats: posar moixos. Avui a l'entrada de molts d'hotels s'hi poden veure moixos que prenen el sol. Molts d'hotels tenen moixos dins les cuines i altres dependències. Es veuen moixos a moltes cases i sobretot a les de fora el casc urbà, —a la Porciúncula en tenen una vintena entre grossos i petits, però això és normal. Sant Francesc estimava molt els animals i els seus deixebles segueixen la seva doctrina.

Aquest moixos han resultat molt positius pel que respecte a fer net de rates la nostra zona, però no sols de rates han fet net, els moixos. Els escarabats de cuina o cuques molles també pateixen; els moixos no se les mengen com no se mengen les rates, però en veure que se belluguen, les maten impedit d'aquesta manera que en facin de petites.

Els hotels, els restaurants de S'Arenal, són el mes nets d'Europa i això, gracies als moixos i moixes, que per fer aquesta feina no cobren salari ni demanen seguretat social ni vacances. Demanen solament un poc del mengar que ens sobra i res més.

Seria ben hora que algú declarés d'utilitat pública aquest animallet que tant de bé ens fa o que es donés la medalla al mèrit turístic als moixos de S'Arenal.

MATEU JOAN I FLORIT

Secció poética

Una planta petrolera

Lassumpte no marxarà si tenim brutor i resolís, sembla volen col·locar, ben a prop enmig de mar una planta de petrolis.

Pot ser gros inconvenient i perjudicis molts donar. Aquí vol tota la gent Aigua blava resplandent, disfrutar a ple de la mar.

Construint tal plataforma resultarà mala norma si l'aigua arriba a embrutar. Inclús pot esser una forma Dels banyistes fer enfadar.

I el turisme n'ó tornar! Que feim? Ens quedam conforme O mil llamps n'han de passar?.

TOMEU SBERT

Es torrent mos separa

Crec que tenc sa cervellera ben posada Me tenc per una persona prou corrent, Que a S'Arenal el separi un torrent Me pareix una gran animalada; Mem si d'una punyetera vegada Dependirem d'un sol Ajuntament.

Jo no sé a qui pertoca d'arreglar-ho, Jo pertanc a Ciutat I devora tenc un veinat Que diu que pertany a Lluçmajor, Que li puc dir a aquest senyor Si ell també diu veritat?.

Jo trob que això no és normal I no em queda més remei que dir-ho, Ens hem d'oblidar de Ciutat i de Lluçmajor I pensar que tots som de S'Arenal, Ja està be de capetjar es temporal Sense donar-nos cap solució.

ANTONI DORAT

L'Art de preparar be la carn
Restaurant

LA FINCA
Els Angels de S'Arenal
SES CADENES

ESPIRGARES
REPARACIO I VENTA

Tota casta de bicicletes i ciclomotors
Netetja de radiadors
Carretera Militar, 118
Telèfon: 26 35 56.

ESPORTS

Football

Rafael Heredia López, nou president de la Unió Esportiva S'Arenal

La Unió Esportiva S'Arenal te nou president

L'horabaixa del dissabte dia 16 de maig, al Club Social Jamaica, va tenir lloc la Junta General Anual amb l'objecte d'elegir nou president. D'aquesta manera es posà fi a la crisi oberta per la dimissió a mitjan lliga de na Catalina Mestre, l'anterior presidenta, temps que havia regit el Club degà de S'Arenal una Junta Gestora presidida pe'n Manolo Pavon.

De bon començament la lluita per aconseguir la presidència estava entaulada entre en Manolo Pavon i en Rafel Heredia; a l'hora d'explicar la seva futura actuació en Manolo Pavon renuncià a la presidència i quedà en Rafel Heredia. Llavors va sortir un altre aspirant, n'Andreu Gelabert, la candidatura del qual fou acceptada per l'Assemblea. El nou candidat va proposar una actuació de grandesa; demanar crèdits per tal d'adquirir un local pel club, construir un poliesportiu etc. També fou molt crític amb l'antiga directiva i això li va procurar les antipaties de l'Assemblea. En Rafel Heredia va proposar que la directiva es composàs dels socis que aportassin al club la quantitat

de 25.000 pts. cosa que tampoc agradà massa. A la fi fou elegit, amb moltes abstencions en Rafel Heredia.

No és així com temdrem bon futbol a S'Arenal, ni amb l'utòpica "grandesa" de l'un, ni amb les 25.000 pts. de la directiva de l'altre. Les taquilles han de bastar per pagar els nou fitxats, els àrbitres, la neteja de la roba i altres despeses pròpies dels clubs de futbol.

Les taquilles han de bastar i, si no podem estar a una categoria superior, estarem en una d'inferior. Els jugadors han d'esser tots del poble i no han de cobrar o han de cobrar poc. Els directius s'han d'encarregar de les feines habituals del club; propaganda, neteja i senyalització del camp etc. D'aquesta manera el club arribarà a consolidar-se econòmicament, cosa molt necessària per a qualsevol entitat, i el públic acudirà de cada dia més si veu que els jugadors són s'arenalers que desinteressadament jugan per, divertint-se, defensar els colors del nostre poble.

MATEU JOAN FLORIT

Hi va haver Assemblea General de Socis de la Unió Esportiva S'Arenal. Tingué lloc al local social del club, el Restaurant Jamaica, de la Carretera Militar. En un principi es presentaren tres candidats per ocupar el càrrec presidencial. Els tres candidats eren en Rafel Heredia Lopez, un home que ja amb anterioritat havia ocupat la presidència; en Manolo Pavon Martin, un entusiasta del futbol que ocupava fins a les eleccions la responsabilitat màxima dins el S'Arenal com a capdavanter d'una Comissió Gestora; el tercer home era n'Andreu Gelabert Oliver, màxim responsable de l'equip d'aficionats que tants de triums ha aconseguit aquestes darreres dues temporades, fins el punt que darrerament foren campions de Mallorca. En l'eliminària amb el campió d'Eivissa es va perdre el tren. En el primer par-

tit de l'illa Blanca es va perdre per 5 a 0; dins el Camp Antoni Roses, una setmana després, es guanyava per 4 a 0. Es va perdre per tant l'eliminària per un sol gol d'avantatge.

I arribà l'hora de començar les eleccions per a president. A les 5 del dissabte dia 16 de maig, com estava anunciat, es trobaven un bon nombre

de socis i els candidats Rafel Heredia i Manolo Pavon. N'Andreu Gelabert es presentà quasi tres quarts d'hora tard. Conseqüentment ja s'havia fet nou president i aquest era en Rafel Heredia.

Facem constar que en Manolo Pavon es retirà. No presentà la candidatura i així quedava sense haver de votar president electe n'Heredia. Aquest nomen-

nava tot seguit vice-president al citat Manolo Pavon.

Ara, esperam que el nou president, que ja ho fou del mateix equip durant una llarga temporada, nomeni els nous elements de la junta directiva. Desitjam al nou president i companys de junta directiva els majors encerts i èxits en tots els aspectes.

TOMEU SBERT

Per un esport així com cal

Me sap greu haver d'insistir damunt el mateix tema, però ara que tenc l'oportunitat de poder expressar la meua opinió sobre la situació de l'esport a S'Arenal, diré que estam abandonats. La situació és alarmant tocant a la joventut que, en l'aspecte esportiu no té cap oportunitat ni recolzament de cap casta. ¿S'han adonat els s'arenalers que en discoteques, bars i tot el que sia vici som els primers de Mallorca? I no parlem de piscines que hi ha per tot arreu, però, no n'hi ha ni una d'olímpica i pública perquè la joventut pugui entrenar-s'hi. Tenim un dels Clubs Náutics millors de Mallorca, només per a iots i barques d'esplai. Piscina per a l'esport juvenil popular... res de res.

¿No passa lo mateix amb el futbol? Quan anam a l'Ajuntament de

Llucmajor a demanar una subvenció ens diuen que no, perquè el club està ubicat a la part de Ciutat, i quan anam a l'Ajuntament de Ciutat en la mateixa petició, ens diuen que no perquè el camp és a la part de Llucmajor. L'un per l'altre i la casa sense agranar. Es ben hora que ens posem d'acord, perquè a la Federació ens diuen que el camp no és municipal, és un camp privat i gràcies que el tenim!

S'Arenal té ara mateix un centenar d'al.lots entre els deu i els vint anys que dins les diferents categories jugan a futbol, gràcies a la labor d'uns pocs aficionats que damunt hem de pagar doblers de la nostra butxaca. Poliesportiu municipal... res de res. Piscina reglamentària... res de res.

Que s'adonin els qui

ens governen; els pares preferim tenir un esportista de mitja pell que un ballador de roc, per no parlar d'un drogadicte o un delinqüent.

No serà que a S'Arenal no hi hagi personas capacitades per poder dur l'esport endavant. Recordem que el president del Club més important de Mallorca, en Miquel Contestí, és de S'Arenal.

Aquest hivern passat l'associació de veïnats va instal·lar unes porteries de futbol dins el llot del torrent dels Jueus. Molts de dies, els finals de setmana, especialment, els nins s'entrenen i aprenen a jugar. Actualment tenim contactes amb el propietari d'uns terrenys i, si ems posam d'acord, hi posarem porteries a fi que els nins i nines puguin entrenar-se. Amb un poc de bona voluntat per part de tots

podem fer bons esportistes. Els bascs tenen tots els jugadors del país, però els diumenges es poden contar a milers els nins i joves que entrenen als camps que tenen a la seva disposició.

Els qui ens governen, els qui hem elegits democràticament ens han d'ajudar a mantenir mitjançant l'esport la nostra joventut sana. Ens agrada molt més llegir als periòdics notícies d'algun esportista destacat del nostre poble, que notícies de carteristes, drogadicte o borratxos que se barallen a la sortida de les discoteques.

Facem una joventut forta i sana mitjançant l'esport.

GUILLEM SASTRE I
CAPELLA
Vice-President de
l'Associació de Veïnats.

ESPORTS

Club Náutic S'Arenal (II)

Seguim amb la història del Club Náutic de S'Arenal. En el darrer número d'aquesta revista arenalera ja parlàrem de les primeres vicissituds d'aquest magnífic club marítim. Avui tornem a dir que fou un 31 d'agost de 1952 quan en les terrasses de "Ca's Basté" va tenir lloc la primera reunió en vistes a la fundació de l'entitat. N'era el primer president en Josep Riutort Martínez. En el nostre primer escrit féiem un poc d'història, com he dit abans, des del mes d'octubre de 1952 fins l'any 1966.

L'Associació de Veïns de S'Arenal sempre ha tingut bones relacions amb el Club. Ja a començaments de l'any 1967 s'aconseguí de reparar el dragatge del mollet. Afegim que l'estiu del ma-

teix any fou una temporada de molta activitat, ja que dins la nostra badia se celebraren moltes regates, proves de diverses categories. Així l'activitat de l'entitat arenalera es feu a conèixer dins Mallorca i a fora de Mallorca.

El dia 2 de novembre es nomenava delegat del Club en el ram de piragüisme en Josep Feliu Nadal. S'intentà de fer algunes coses per promocionar aquest esport, però no s'arribà molt lluny. De totes maneres tenim poca informació en aquest aspecte. Intentarem de parlar més sobre el piragüisme pensant sobretot en allò que no es va fer i en allò que encara es pot fer.

Durant l'any 1967 sorgiren ja les primeres escaramusses sobre les aigües re-

siduals, llançades a la mar per alguns hotels i altra gent. Aquestes aigües van ser més tard motiu de molts problemes. Recordem que en l'Ajuntament de Palma, quan els seus tècnics parlaven de les aigües brutes, solien dir que en tenia la culpa la part de Llucmajor. I això no era així, com diré més endavant.

Jo record que la depuradora, actualment existent a St. Jordi, no solucionava el greu problema; així i tot continuaven atacant Llucmajor. Anaren a visitar la sortida d'aigües residuals enmig de la mar les següents persones: el batle Gabriel Ramón, el delegat provincial de Sanitat, el Sr. Calleja i d'altres, entre els quals hi havia en Miquel Sánchez, delegat i director de SOGESUR,

empresa encarregada del servei municipal d'aigües. Hi anaren amb la barca d'en Gabriel Amengual, "S'estanyer". Es deia que les tuberies d'aigües brutes es rompien i que sortien aigües negres de brutor dins la mar durant la nit. A la fi es va prendre una solució, que no va consistir en dur les aigües brutes de S'Arenal de Llucmajor a St. Jordi (això hauria costat molts milions), sinó en construir una depuradora a la part de Llucmajor. Es la que ara tenim a la carretera de Cala Blava.

Però tornem a la història del Club Náutic. No és que hàgim sortit de tema. En efecte, si no s'hagués construït la depuradora, el turisme n'hauria quedat afectat, o sigui, amb una mar bruta el turisme hauria canviat de lloc i així el Club Náutic no hauria evolucionat tan favorablement.

Arribava l'hora d'emprendre coses més grosses i més importants dins el Club. Es tractava de construir el que avui és el primer port esportiu. Es van fer estudis econòmics, es van redactar estatuts i es van crear societats anònimes. Després de moltes redaccions, discussions i projectes, es van posar mans a l'obra. Una cosa important era l'augment de socis, i aquests creïen si la directiva feia coses. D'aquesta manera hi havia més diners i els dirigents podien fer l'obra. La cosa anava molt bé. La gent, en lloc de dividir-se, es va unir. Tothom va treballar, tant els membres de la junta com el seu president, Don Toni Galmès, els quals anaren una i una altra vegada a Madrid a parlar amb les autoritats.

Amb el capital necessari es va començar una obra que amb el pas dels anys seria admirada pels nadius i pels forans.

L'any 1968 es va plantejar un problema greu: l'alga que sortia a l'entorn del Club, i es va solucionar.

Es venen ja llocs d'amarrar, apareixen noves embarcacions de diferents estils (les de 420 i 470 són les més nombroses). Se celebra amb tot l'esplendor la regata "Triàngulo de las Nereidas" i comencen ja els campionats balears i competicions internacionals.

(seguirà)

TOMEU SBERT

Atletisme

El Club Mediterrani-Porciúncula

Recentment s'ha celebrat el campionat provincial de fons (20 quilòmetres) a les rodalies del Monestir de la Real de Ciutat. Una vegada més va quedar de manifest la superioritat del nostre atletes, quedant classificats els primers llocs de la manera següent; José María Sanchez (Medi-Porciúncula) 2on. Antonio Luniáñez (Medi-Porci) 3er. Mateu Domínguez (Hermes) 4art. Manuel Redolosi etc. Magnífica carrera la duita a terme per Josep Ma. Sanchez que arribà a la meta amb força i ben sençer. Aprofitam la presència d'En Toni Gelabert, actual president del club per fer-li unes preguntes.

-Com són possibles tants èxits?

-Això és possible gràcies a una feine constant i una gran labor d'equip sota la direcció d'En Miquel Coll. Casi cada dia de la setmana, després de les tasques escolars, fan entrenament un bon nombre d'atletes.

-Quina cosa valora més el Club dels seus atletes?

-El nostre club és una autèntica família. Jo valor la il·lusió de tots els qui formen part del club, la amistat, la joventut que creix amb força, amb il·lusió.

-Quins han estat els principals èxits d'aquesta temporada?

-Per recordar els principals, jo diria que som els actuals campions provincials individual categoria cadet (Joan Salvà) i Senior (Antoni Lumpianez), segons en juniors (Guillem Ferrer). Campions per equips de cross i fons. Vam ser els primers a la carrera Inca-Ciutat amb n'Antoni Lumpianez. Es desplaçaren a Barcelona sis atletes per disputar la fase-sector.

-De quin tipus d'ajuda humana i econòmica disposau.

-Com ja sabeu, el Club des de fa dos anys se va uní a la porciúncula. En aquest aspecte he de dir

que l'Associació de Pares del col·legi ha ajudat en tot el que ha estat necessari. Sense la seva ajuda no haguessin estat possibles aquests èxits. La seva ajuda, la seva aportació econòmica ha estat molt important. També comptam amb les instal·lacions esportives del col·legi, pistes, vestuaris que estan a la disposició dels atletes, amb la col·laboració del professorat. De totes formes, crec que haurem de cercar alguna ajuda econòmica per poder fer front a tantes activitats. Actualment tenim l'ajuda amb material esportiu de la firma Coca Cola, encara que és insuficient. Estam cercant alguna firma que oferesqui material a canvi d'una certa propaganda. No hem rebut cap tipus de subvenció d'entitats esportives llevat de les despeses de desplaçaments en les sortides a la Península. Sabem que hi ha clubs mallorquins que han rebut ajuda econòmica per part del Consell de Mallorca, esperam que ens arribin donat que som el Club que més èxits ha obtingut dins Mallorca.

-I el planter promet?

-Si, crec que el planter és excel·lent. Els alumnes del Col·legi estan ben preparats en les distintes especialitats. En Gabriel ha fet una gran labor. N'hi ha prou dient que tant l'any passat com enguany l'equip cadet de la Porciúncula ha fet campió. Nosaltres tenim quaranta allots per formar l'equip que ha d'enfrontar-se amb col·legis que per la mateixa categoria disposen d'un centenar d'alumnes.

Jo pens que l'entrevista ha estat llarga i que no hem deixat res dins el tinter. Agraïm a N'Antoni el haver volgut contestar aquestes preguntes i desitjam que el Club i els atletes segueixin el seu camí de reeixides per l'esport de les illes.

PERE CANALS MORRO

El darrer crit en bosses i articles en pell

CURTITS

Avinguda Nacional
devora

HOTEL TOKIO

FORN CAN DAMIA

Especialitat en:

Ensaimades, coques cafeteria, coques de noces.

Pâtisserie en general.

RESTAURANT RACIM

El rei del couscous a l'estil argali.

Plats típics argelins: Couscous mechoui

Panedetes argelines (bourak) - Estufat d'Alger (tadjin)

Faceu un viatge cap a la gastronomia algerina anant al
Carrer Horació, 11 de CA'N PASTILLA. Teléfon 26 35 02.

Respectem la nostra terra

No fa molts d'anys, S'Arenal era així. Ara, les dunes han desaparegut.

A Mallorca, s'ha suscitat darrerament una forta polèmica damunt els temes d'urbanitzacions que puguin afectar l'entorn natural. Jo consider que hem de donar gràcies a Deu que hagi gent que comenci a preocupar-se força d'aquest tema i que faci campanya pels mitjans de comunicació explicant la seva postura que baix del meu punt de vista és vital per la nostre estimada Mallorca.

El que vull fer mitjançant aquest escrit, és fer veure una serie de conceptes, fruit de les meves converses amb la gent del carrer, que m'han fet pensar.

Quan hi va haver la polèmica de "la invasió" de Sa Dragonera de part d'uns joves d'ideologia àcrata i altres, hi hagué molta gent que pensà que no li importava gens aquest tema ja que particularment no li afectava per res. Això és un error gravísim i diré per que: el fet que un senyor visqui a S'Arenal, Alcúdia o Santanyí no li permet de tenir una mentalitat tant tribal com per dir això. L'urbanització de Sa Dragonera, Es Trenc, Cala Mondragó i altres ens afecta a tots per igual.

El turisme és la font d'ingresos més important de Mallorca i ho serà sempre, baldament es vulguin potenciar altres sectors industrials (que està molt be que es pontenciïn). Ara be, per les condicions geolò-

giques i geogràfiques, el turisme serà sempre la indústria que ens donarà més possibilitats de viure be.

Està demostrat —contra l'opinió d'altres temps— que el turisme te tendència forta a apreciar la natura. El turisme i, de cada dia més, rebutja les finques de quinze pisos, els carrers estrets on no es pot veure el sol, l'aglomerament humà, el renou i el tràfic excessiu, car tot això ho sofreixen a ca seva i al seu lloc de treball.

Què hem de fer? Idò, protegir, conservar, mimar i no deixar destruir sota cap concepte cap altre zona més.

Una terra tan formosa com tenim, terra que jo gosaria dir que no mos mereixem per la quantitat d'indecències que li hem fet, per favor, no acabem de matar-la, perquè morirem tots. No només els bars, hotels i souvenirs, sinó absolutament tots.

Perquè tant els qui venen prunes, mobles, com el qui ven peix, el qui treballa de lampista, picapedrer o fuster, està directament o indirectament relacionat amb el turisme.

Ara damunt aquest raonament n'hi ha que poden dir: ¿Per que els de S'Arenal o Santa Ponça han fet el que han volgut, ens han de dir el que hem de fer els de Campos? (per posar un exemple).

Es ben hora de llevar-nos aquesta miopia tan

grossa, aquest punt de mira tan curt que fa que no hi vegem més d'un pam del nas. Deixem la demagògia de "la creació de puestos de trabajo" i altres arguments. Si Mallorca es convertís en una murada de ciment, no vendria gent a S'Arenal ni a Sa Colònia de Sant Jordi, ni els pagesos podrien vendre una bleda, ni els lampistes arreglar un grifó, perquè senzillament, els turistes se desviarien a d'altres països que hauran estat més intel·ligents que el nostre: Sudàfrica, per exemple, o Kènia amb els seus parcs naturals on es considera un pecat mortal tirar un paper dins la garriga, parcs que exploten com si fos una mina de diamants.

El problema dels mallorquins ha estat veure els negocis d'avui a demà i, no veure més enfora. El futur de Mallorca està en conservar aquesta terra tan meravellosa que Deu ens ha donat i que estimem amb totes les meves forces. Cal començar des de avui aquesta tasca.

Quan els mallorquins tinguem l'Estatut d'Autonomia, seria convenient la creació de la Conselleria d'Ecologia i Medi Ambient. Espanya podria pendre mostra amb la creació d'un Ministeri d'Ecologia i Medi Ambient.

Sincerament, crec que si es du endavant l'urbanització de Sa Dragonera, Es Trenc, etc. a més de causar-me una profunda de-

presió, ho veuré —com a negociat amb mentalitat de dretes—, un negoci ruïnós.

Si hi ha gent que pugui pensar que els turistes vénen a Mallorca perquè els preus són barats —que ja no ho són tant— entraria dins una temàtica d'economia. D'això en parlaré un altre dia.

FRANCESC TOMAS I
MARTORELL
Tresorer de L'Associació
de Veïnats

Modesto Curiel Lara

En Modesto, és molt popular a la barriada. El podem veure tots els horabaixes jugant a les cartes al bar Bidassoa. Es coordinador a S'Arenal dels donants de sang de la seguretat social i treballa perquè s'incrementi el nombre de donants a la nostra zona.

Va venir de Sevilla fa vuit anys i des de encà ha treballat a l'hosteleria quasi sempre de conserge de nit, —jo vaig tenir la sort de fer feina dos anys amb ell—, està arrelat a la nostra terra i no pensa tornar-sen a Sevilla, té una filla mallorquina, ha comprat uns pisos a S'Arenal després de vendre unes propietats a Sevilla, encara no s'atreveix a parlar mallorquí però l'enten i prest el parlarà. És un mallorquí i un s'arenaler més. Vegem una de les seves poesies que, ens dirà com pensa aquest s'arenaler:

A MALLORCA

A tus tierras vine un día
sin ganas de conocerte,
me diste pan, me diste suerte
Me diste cuanto tenías.

Sin saber ningún idioma
trabajo no me faltó,
poniendo todo mi empeño
en subsanar ese error.

Mi familia me la traje
y muy contentos estamos,
ya que muchos mallorquines
nos consideran hermanos.
Ahora estoy muy contento
pues esperamos un hijo
mallorquín de nacimiento.

Aquesta poesia està feta ja fa anys i el fill fou una filla. Com en Modesto Curiel n'hi ha a centenars d'inmigrats a S'Arenal que estan ben arrelats, que estimen aquesta terra que els ha acollits, que no pensen tornar-se'n al lloc de la seva naixença. La seva integració cultural i lingüística a la nostra societat és desitjable. Podem ajudar-los parlant-los sempre en mallorquí. Jo ja fa temps que ho faig i sé que molts d'inmigrants m'ho agraïeixen.

MATEU JOAN FLORIT

RANXO BAR CA'N VERDERA

NOVA DIRECCIO: MARIO

Especialitat en carn a la graella.

Teléfono 26 12 55.

Carrer Militar - Ses Cadenes
S'Arenal de Mallorca.

PASTISSERIA J. THOMAS

Ensaimades per
a l'exportació.

Robiols, panades, flaons, i tota casta
de pastissos.

Carrer de la Marineta, 8. Teléfono 26 35 01.

L'Associació de Veïnats elegeix nova Junta Directiva

Al Cluo Social Jamaica, de devora el Consultori, es celebrà el passat dissabte dia 16 de maig la Junta General Extraordinària a l'objecte d'eleger Junta Directiva.

El president, en Joan Perelló, fou reelegit, i seguidament se va passar a l'elecció dels vice-presidents, secretari, tresorer i vocals. Cal constatar que les dones, que n'hi ha moltes dins l'associació, no prengueren part a l'Assemblea, ni es presentaren a l'elecció. Un detall trist i que corrobora la idea que en un article d'aquesta mateixa revista ens exposa N'Anna Estany. La dona fa el doble de feina que l'home, la dona no té temps ni preparació per cuidar-se de la cosa pública.

Malgrat aquesta falta de dones dins la directiva de l'associació, anirem fent feina. Cada dissabte a les sis de la tarda tenim reunió al nostre local social, el Bar Jamaica. Tots els socis hi són convidats. Hi ha feina per a tots.

Ara estam preparant un Cluo Juvenil d'Estiu sota el patrocini de l'Ajuntament de Ciutat. La feina de caràcter urbanístic és molta, el poble creix i ha de créixer bé. Hi ha moltes altres activitats que emprem si contem amb la vostra col·laboració.

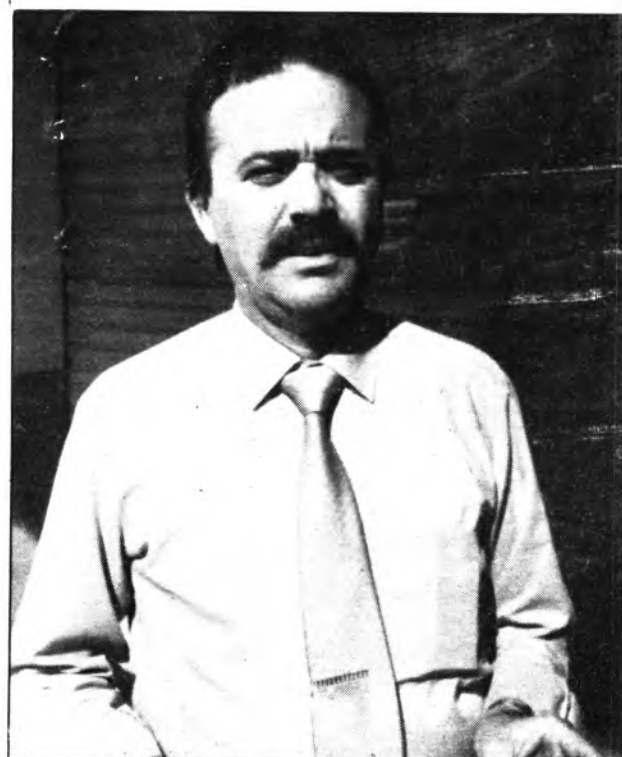
Us esperam, doncs, tots els dissabtes a les 6 de la tarda a la reunió de l'Associació de Veïnats.

Tenim la costum de beure un tasset de vi i menjar unes olivetes a compte de l'associació.

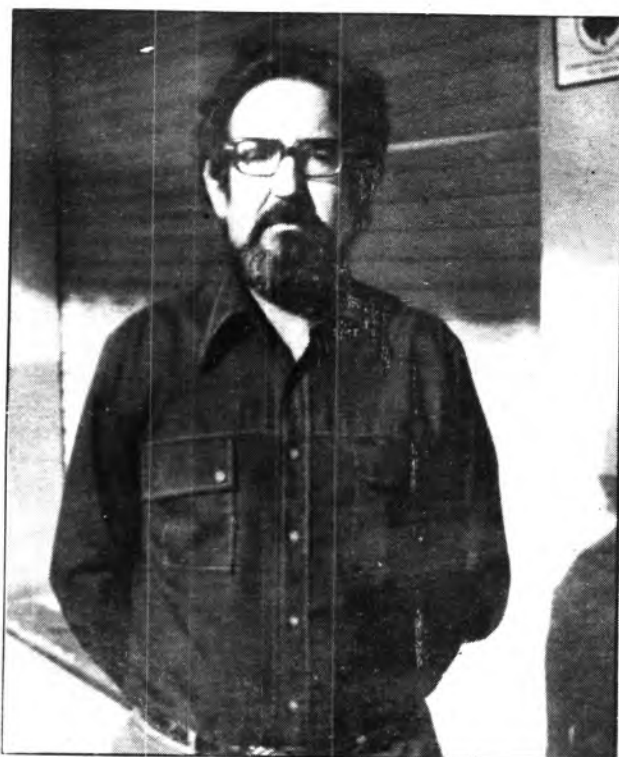
Junta Directiva

Joan Perelló i Palmer, president.

Guillem Sastre i Capellà, vice-president.

Mateu Joan i Florit, secretari.

Guillem Salvà Oliver, vice-president.

S'Arenal de Mallorca

Bolletí informatiu del poble de S'Arenal, Ca'n Pas-tilla, Meravelles, Es pillari, S'Arenal, Son Verí, i les altres urbanitzacions.

Antoni Galmés.
Pere Canals.
Tomeu Sbert.
Francesc Tomàs.
Biel Barceló.
Anna Estany.

EDITA
L'Associació de Veïnats
Son Sunyer.

IMPRIMEIX
Imprenta Atlante.

DIRECTOR
Mateu Joan i Florit.

DEPOSIT LEGAL
PM 473-80
Publicitat i subscripcions
Camí Caners, 132, S'Arenal.
Teléfono 265005.

COL·LABORADORS
Miquel Ambrós.

Botiga Barceló

Tota casta de queviures

ENSAIMADES PER A L'EXPORTACIÓ

(No són gelades)

Carretera Militar, 237

Assemblea Extraordinària —dissabte dia 16 de maig de 1981.

Extracte de l'acte.

A les set i mitja de la tarda, en segona convocatòria, es reuní en assemblea extraordinària aquesta associació de veïnats.

Després d'esser llegits pel secretari de la entitat els articles del nostre Estatut que fan referència a la elecció de junta directiva es passà a la elecció de la mateixa.

Com a únic candidat es presentà l'anterior president, no hi hagué per tant votació.

La Junta directiva queda composta d'aquesta manera:

President, Joan Perelló Palmer DNI 41.345.770-carrer Terral, 6-6.

Vice-president, Guillem Salvà Oliver DNI 41.531.438 C/ Militar, 222-3.

Vice-president, Guillem Sastre Capellà DNI

41.344.508 C/ Seges de Girona, 58.

Secretari, Mateu Joan Florit DNI 41.284.230 Camí Caners, 132.

Tresorer, Francesc Tomàs Martorell DNI 41.403.221 C/ Amilcar, 12

Vocals:
Joan Riera Moragues DNI 41.157.721 carrer Miramar, 5-8

Rafel Ileredia Lopez Carrer Pradera, 2-4

Bartomeu Salvà Tomàs DNI 41.378.822 Hotel Salpi.

Miquel Vidal Fullana DNI 41.314615 Hotel Tokio.

Joan Mut Llabrés, DNI 41.223.594 Hotel Bañia de Palma.

Bernardí Vives Gil DNI 41.265.214 C/ Rafel Ramis Tugores, 15-3.

Pere Canals Morro DNI 41.324.991 carrer Miramar 11-1.

Josep Breijo i Amen-gual; DNI 41.386.100 Historiador Diego Zaforteza, 22-2